

Es desenrotlla al voltant nostre una hostilitat creixent, d'aspres ofensives contra les més precioses i cares prerrogatives de la nostra professió.

S'ataca el nostre secret mèdic que molesta la medicina administrativa, privilegi secular del qual els nostres adversaris s'irriten.

Per raons d'economia mesquina, es pretén limitar el nostre dret de prescriure, el qual no deu dependre més que de la nostra ciència i de la nostra consciència.

Certs paramèdics, no contents d'atribuir-se il·legalment el títol de doctor en medicina, puguen a l'assalt del mateix doctorat, del qual somien en atacar, a llur profit, la unitat i els drets.

En fi, la nostra soberga independència, que ens permet treballar com homes lliures, que ens sotreu del despotisme polític i administratiu, exaspera els nostres enemics. Imposant-nos formalitats múltiples, se'ns voldria a poc a poc funcionaritzar-nos, avassallar-nos. L'ambició de tot un partit polític, no és de fer de la medicina un servei de l'Estat, de monopolitzar la salut pública com els Correus, Telègrafs, i Telèfons, el tabac i els llumins?

Hom veu com la crisi moral no és pas menys seriosa que la crisi material.

\* \* \*

En presència d'aquesta situació, apareix com urgent i necessari que el metge es defensi contra els perills que l'amenacen. Ara bé, l'organisme defensiu de l'estament mèdic és el sindicat. Són els sindicats qui, per mitjans apropiats, deuen emprendre o intensificar la lluita contra les competències il·legals o deslleials, la plètorà, els abusos del fisc, les escomeses al secret professional, el desmembrament o depreciació del doctorat, l'apercebiment del metge. Tasca enorme, en veritat, i que pot intimidar els més audaços.

També, per a triomfar en aquesta obra formidable, cal la qualitat capital que assegura la victòria: la força. Cal que el sindicalisme mèdic sigui el suficient potent per a imposar la seva voluntat als seus adversaris.

Malauradament, en l'estat actual de coses, deuem confessar que aquesta qualitat ens falla. Perquè, quins mitjans posseïm per a defensar-nos? Els simples mitjans d'eloqüència i de persuasió

dels quals tothom pot fer ús per a reclamar la justícia i el respecte del seu dret. Però aquests mitjans, que sempre hem emprat fins ara, es mostren avui dia completament insuficients. Es que les circumstàncies han canviat. Abans, a l'època feliç de la medicina tranquil·la, els conflictes no eren més que sobre qüestions secundàries, per a les quals, amb algunes concessions recíproques, les dues parts acabaven sempre per posar-se d'acord. No és pas així avui dia. Els problemes en joc són altrament importants. Es tot l'exercici de la medicina, la vida material i les regles morals del metge que són combatudes per adversaris que ataquen amb raons puixants de doctrina o d'interès. Igualment, per legítims que siguin els nostres arguments, per eloqüents que siguin els nostres defensors, ja no aconseguen pas donar-nos satisfacció. No cal esperar de la simpatia dels ministres, senadors i diputats, perquè aquests homes no són pas lliures, perquè depenen de la disciplina de llur partit i a la vegada de llurs interessos electorals. No cal comptar més amb la generositat de les administracions que prossegueixen llurs plans, habitualment desfavorables a l'estament mèdic, amb una freda, dura i implacable tenacitat. Prec, peticions, ordres del dia, visites, etc., tot això no serveix per a res; tota concessió de la nostra part és presa per feblesa.

I la millor prova d'aquesta impotència del mètode de negociacions, la trobo en les capitulacions successives que el sindicalisme ha hagut de sofrir en el curs d'aquests darrers anys. Heus ací, a títol d'exemple, alguns fets demostratius i indiscutibles:

Quan nasqué la llei d'Assegurances socials, l'estament mèdic acceptà de col·laborar-hi, tot i el paràgraf 2 de l'article 6, tan perillós per als metges, car permet a les Caixes d'organitzar llurs propis serveis mèdics. Temo que no siguem properament advertits sobre l'ús que es proposen fer d'aquesta facultat.

L'any passat, sota pretext de salvar l'"entente" directa, se'ns demanà, a títol de transacció, baixar la xifra dels nostres honoraris per a tenir cura dels associats socials: i l'Assemblea general de la Confederació n'acceptà el principi.

En fi, tot recentment, a propòsit de la llei fiscal, si el metge ha pogut escapar de la violació del secret professional pel lliurament de rebuts,